

mijmering etiquette

Ik ben niet opgevoed met 'Hoe hoort het eigenlijk' van Amy Groskamp-ten Have, toch is ons vroeger wel het een en ander bijgebracht over etiquette. Wat, wanneer,

waar en vooral bij wie doe je iets wel of juist niet. Zo leerde ik als kind dat je niet met je mes in aardappelen mocht snijden. Wilde je ze halveren, dan deed je dat met de zijkant van je vork. En pas op, niet prakken!

Etiquette geeft houvast en veiligheid, een soort screening avant la lettre, althans, dat moet hertog van Bourgondië Philips de Goede hebben gedacht aan wiens hof de etiquette - Frans voor een papiertje met gedragsregels - in de 15^e-eeuw werd bedacht. Mensen lieten zich in die tijd blijkbaar nog wat zeggen. Maar wat moeten we nog met etiquette als mensen steeds vaker lak aan alles, en vooral aan elkaar hebben en weigeren zich naar elkaar toch minstens beleefd en respectvol op te stellen, al is het maar voor de Bühne. Misschien is dat wel wat me het meeste stoort aan een man als Trump, dat hij niet eens de moeite doet om iets als beleefdheid zelfs maar te veinzen. Nee, met de botte bijl erin, de president van een gekweld en kwetsbaar land als Oekraïne en plein public de mantel uitvegen zonder dat die er een woord tussen krijgt. Was het belangrijk dat wij als kind leerde dat je niet met je mes in de aardappelen mocht snijden, dat je geen ellenboog op tafel plantte tijdens het eten? Dat je niet zei 'ik zit vol' maar 'dank u, ik ben voldaan'? Dat je opstaat als een oude man of vrouw niet kan zitten in de bus of de deur open houdt als je de winkel uitloopt? Zeg het maar.

Eten op straat bijvoorbeeld was uit den boze, zo leerden wij. Mijn vriendin mocht dat van thuis ook niet. Groot was haar plezier toen ze haar bloedeigenste moeder betrapte op het nuttigen van een 'kroketje uit de muur'.

Snij in je piepers als je wilt, maar zeik je medemens niet af.